

Наближалось Різдво. Одного грудневого ранку Гогвортс прокинувся вкритий пишною сніговою ковдрою.

— Так, від Геґріда, від тітки з дядьком, а це хто прислав?

— Мені здається, я знаю хто, — сказав, почервонівши, Рон і показав на досить великий пакунок. — Моя мама. Я їй розповів, що ти ні від кого не сподіваєшся дарунків і... Ой, ні-і!.. — просто-гнав він. — Вона сплела тобі светр фірми Візлі.

Гаррі розірвав папір і побачив там пухнастий яскраво-зелений светр і велику коробку домашнього печива.

— Щороку вона плете нам светри, — бідкався Рон, розпаковуючи свого, — і мій *завжди* темно-бордовий!

— Яка вона дбайлива! — сказав Гаррі, куштуючи печиво, що виявилось дуже смачним.

У другому дарунку теж були ласощі — шоколадні жабки від Герміони.

— О, Гегріде! Остання ялинка!
Постав її, будь ласка, в тому дале-
кому кутку.

Зала стала напрочуд гарна.
З усіх стін звисали гірлянди з омели
та гостролисту, а на підлозі стояло
не менше дванадцяти різдвяних
ялинок; деякі з них іскрилися
малесенькими бурюльками, а інші
виблискували сотнями свічок.

— Знаєте, що? Ходіт зі мною до Великої зали, там тепер так fajно!

Отож усі трое пішли слідом за Геррідом з ялинкою до Великої зали, яку оздоблювали до Різдва професорка Макґонегел і професор Флитвік.

Коли Гаррі, Рон і Герміона вийшли з підвалу після уроку зілля й настійок, вони побачили в коридорі велику ялинку, що загородила увесь прохід. Дві величезні ноги й гучне сопіння свідчили, що за ялинкою був Геррід.

— Гей, Геррід! Допомогти? — запитав Рон, просунувши голову між гілля.

— Не! Всього fajно, дякую, Роне.

